

Arrest

nr. 290 418 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2023 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie zone Wetteren/Laarne/Wichelen op 28.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : D. (..)

voornaam : M. D. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : Yeumbeul
nationaliteit : Senegal

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 28.01.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2017 dat hem betekend werd op 21.11.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer DE.55.L1.000539/2023 van de politie zone Wetteren/Laarne/Wichelen / controle ism de arbeidsinspectie)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij hier nu een nieuwe vriendin heeft, de genaamde K. H. (...) wonende (...) te 1000 Brussel. Op dat adres blijkt deze persoon echter niet te zijn ingeschreven en betrokkene blijkt ook niet gekend te zijn.

Hij verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig middel

Schending van de artikel 74/11 en 62 van de wet van 15.12.1980;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel;

Schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M;

6.1.

Het artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.] De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit het artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 blijkt dat de verwerende partij een inreisverbod kan opleggen wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat de er rekening gehouden moet worden met alle omstandigheden bij de bepaling van de duur ervan.

Het betreft bijgevolg een discretionaire bevoegdheid, waar er een motiveringsplicht tegen over staat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod niet met alle omstandigheden heeft rekening gehouden.

Bovendien werd er niet gemotiveerd waarom een inreisverbod van 2 jaar proportioneel zou zijn terwijl de wet tevens de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod van maximaal 3 jaar op te leggen.

6.2.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 7.11.2017

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan het dossier van de verzoeker.

De verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing en kon uiteraard het grondgebied niet verlaten terwijl deze procedure lopende was. Indien hij land zou verlaten zou zijn beroep zonder voorwerp worden.

Uit het feit dat de verzoeker zijn recht uitput kan geen risico op onderduiken afgeleid worden.

De verzoeker heeft zijn land van herkomst lange tijd geleden verlaten en heeft er niks meer om naar terug te keren.

De verzoeker doet wel pogingen om zijn verblijf te regulariseren.

De verwerende partij motiveert niet waarom het bovenstaande aanleiding zou geven tot een inreisverbod van 2 jaar, terwijl een de mogelijkheid bestond om een inreisverbod van 1 jaar of 3 jaar toe te kennen.

6.3.

Met betrekking tot het PV nummer DE.55.L1.000539/2023

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of een single permit. Deze feiten werden vastgesteld door de PZ Wetteren/Laarne/Wichelen.

De verzoeker wenst te laten gelden dat zijn werkgever hem had verzekerd van het feit dat hij geldig was ingeschreven in het kader van zijn professionele activiteit en bijgevolg mocht werken. De verzoeker voelt zich misbruikt door zijn werkgever en betreurt zijn eigen naïeve instelling.

De verzoeker is niet veroordeeld voor deze feiten, het onderzoek is nog lopende.

De verwerende partij motiveert niet waarom het bovenstaande aanleiding zou geven tot een inreisverbod van 2 jaar, terwijl een de mogelijkheid bestond om een inreisverbod van 1 jaar of 3 jaar toe te kennen.

6.3.

Schending van het artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Hoewel het artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, zoals verzoekster terecht aanstipt, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de verwerende partij om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De verwerende partij heeft in casu niet heeft voldaan aan de vereiste een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker onvoldoende informatie zou kunnen geven over zijn gezin en dat zijn belang ondergeschikt aan de bescherming van de openbare orde op grond van het artikel 8 § 2 EVRM.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM, 12 juli 2001, *K. en T. / Finland*, (GK), § 150 ; EHRM, 2 november 2010, *Serife Yigit / Turkije* (GK), § 9).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het artikel 8 van het EVRM is aannemelijk in de mate dat artikel 8 van het EVRM vereist dat een zorgvuldig onderzoek wordt vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden (zie EHRM, 11 juli 2000, *Ciliz / Nederland*, § 66 ; EHRM, 10 juli 2014, *Mugenzi / Frankrijk*, § 46 ; EHRM, 10 juli 2014, *Tanda- Muzinga / Frankrijk*, § 68). Er dient een fair Balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, *REES/the United Kingdom*, §37.)

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met het feit dat de verzoeker een relatie heeft en met zijn vriendin duurzaam samenwoont.

De verzoeker heeft op heden een relatie met mevrouw H. E. K. (..), geboren op datum van 19.09.1992 van Marokkaanse nationaliteit.

Zij wonen sinds 20.07.2020 samen aan de Kruidtuinlaan 3 te 1000 Brussel.

Zij hebben op heden al bijna 3 jaar een relatie.

Het legt foto's voor om zijn relatie te staven (zie stuk 3). Daarnaast is er een bewijs van hun contact via gsm (zie stuk 4). Tenslotte legt hij ook een bewijs voor waaruit blijkt dat zijn vriendin weldegelijk woonachtig is aan de (..) te 1000 Brussel (zie stuk 5).

De verzoeker heeft zijn vriendin vermeld tijdens de uitoefening van het hoorrecht en heeft haar adres meegedeeld.

het feit dat zij niet ingeschreven staat op het adres blijkt niet dat zij daar niet zou wonen of feitelijk verblijven.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat er sprake is van een gezinsleven dat valt van het artikel 8 EVRM.

De motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 en het artikel 8 E.V.R.M. worden geschonden.

Bovendien laat de verwerende partij na te motiveren met betrekking tot de proportionaliteit van het inreisverbod.

De bepalingen en rechtsbeginselen opgenomen in het middel zijn geschonden."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Waar de verzoekende partij in de aanhef van haar middel de schending opwerpt van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt zodat het enig middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In het bestreden inreisverbod worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. Verder wordt een motivering in feite gegeven, meer bepaald wordt vastgesteld dat een inreisverbod opgelegd wordt omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven en omdat een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. Verder worden de feitelikheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken opgesomd en wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod, rekening houdende met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, van twee jaar *in casu* proportioneel is.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende te beschouwen is, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

2.8. *In casu* werd aan verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet.

Conform voormelde bepalingen moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt dat op 28 januari 2023 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek alsook dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregel betekend op 21 november 2017. Verzoekende partij betwist dit niet.

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en verzoekende partij een vroegere verwijderingsbeslissing niet heeft uitgevoerd.

2.9. In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij wel degelijk uitdrukkelijk gemotiveerd waarom zij *in casu* een inreisverbod voor de duur van twee jaar proportioneel acht, meer bepaald omdat verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en omdat zij ook betrappt werd op illegale tewerkstelling. Daar zij voorts geen blijk heeft gegeven van elementen waarmee in het kader van de artikelen 3 en 8 EVRM moet rekening gehouden worden, acht de verwerende partij het met het oog op het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen proportioneel dat een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij niet gevolgd worden als zou de verwerende partij geen oog hebben gehad voor alle omstandigheden die haar zaak kenmerken.

2.10. Waar zij betoogt dat de reden waarom zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2017, betekend op 21 november 2017 gelegen is in het feit dat zij daartegen beroep had aangetekend en zij aldus lopende dit beroep het grondgebied niet kon verlaten, merkt de Raad op dat zij niet gevolgd kan worden. Vooreerst wijst de Raad erop dat het door de verzoekende partij ingediende beroep geen schorsende werking heeft en dit haar bijgevolg niet vrijstelt van het uitvoeren van het haar gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven moet worden opgemerkt dat het beroep tegen voormeld bevel reeds verworpen werd bij arrest nr. 253 892 van 4 mei 2021 en verzoekende partij desondanks persisteerde in illegaal verblijf. Zij kan thans dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij op 28 januari 2023 nog steeds geen gevolg had gegeven aan het eerdere bevel omdat zij een lopende beroepsprocedure had. Het is duidelijk dat de verwerende partij op goede gronden tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel.

2.11. Met haar bloot betoog voorts dat zij niemand meer heeft in haar land van herkomst, dit terwijl uit het administratief dossier blijkt dat zij pas in 2011 naar België is gekomen op een leeftijd van 27 jaar en

aldus geboren en getogen is in Senegal alsook dat zij in het herkomstland was tewerkgesteld (zie stuk *“Entretien avec (verzoekende partij)”* van 7 maart 2011 waar zij verklaarde dat zij in Senegal verantwoordelijke was van een humanitaire organisatie) evenals dat zij op 28 januari 2023 tijdens haar gehoor nog verklaarde dat zij minstens een broer heeft in Senegal, toont verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft. Uit niks blijkt dat verzoekende partij die een volwassen gezonde man is geen leven zou kunnen opbouwen in het herkomstland, temeer de verzoekende partij in België al jarenlang in een illegale verblijfssituatie zit en een verblijf in het herkomstland alwaar zij legaal kan verblijven haar duidelijk meer zekerheid geeft dan de precare situatie waarin ze zich in België bevindt.

Ook waar zij betoogt dat zij pogingen onderneemt om haar verblijf te regulariseren slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Immers doet zij daarmee geen afbreuk aan de vaststelling dat zij persisteert in illegaal verblijf en dat zij tijdens dit illegaal verblijf zich tevens bezondigt aan zwartwerk. Bovendien moet vastgesteld worden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de laatste jaren nog enige poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren.

2.12. Verzoekende partij richt zich voorts tegen de overweging dat zij betraapt werd op het werken zonder de vereiste machtiging daartoe. Evenwel dient gesteld dat verzoekende partij geenszins betwist dat ten aanzien van haar een proces-verbaal werd opgesteld wegens tewerkstelling zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Haar betoog dat zij door haar werkgever zou misleid zijn doet daaraan geen afbreuk. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden niet te weten dat zij niet vermocht te werken in België nu reeds in de beslissing van 7 januari 2017 waarbij haar humanitaire regularisatieaanvraag werd afgewezen werd gemotiveerd dat zij enkel vermocht te werken tijdens haar legaal verblijf en dat aangezien zij niet meer legaal op het grondgebied verbleef zij ook geen werkvergunning meer heeft. Dat zij aldus misleid zou geweest zijn door haar werkgever kan hoegenaamd niet gevolgd worden. Verzoekende partij kan geacht worden volledig bewust te zijn geweest van haar illegale tewerkstelling. Het argument dat zij (nog) niet veroordeeld is voor de illegale tewerkstelling doet evenmin afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij betraapt werd op werken zonder in bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat er immers niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

2.13. Verzoekende partij betwist de vaststellingen omtrent de minderjarige kinderen en haar gezondheid voorts niet. Zij spitst zich toe op de motivering inzake haar voorgehouden vriendin en betoogt dat zij al reeds drie jaar een relatie heeft met mevrouw H.E.K. waarmee zij sinds 20 juli 2020 samenwoont te Brussel. Ter staving daarvan legt zij foto's neer en een bewijs van contact via gsm alsook het bewijs dat haar vriendin wel degelijk op het opgegeven adres woont. Het feit dat zij daar niet ingeschreven staat blijkt niet dat zij daar niet zou wonen of feitelijk verblijven.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing is de verwerende partij nagegaan of de voorgehouden partner van verzoekende partij op het opgegeven adres te Brussel woonachtig is, hetgeen niet het geval bleek te zijn. Ook de verzoekende partij zelf is er niet gekend. Verzoekende partij legt een factuur van 13 januari 2022 voor op naam van H.E.K. op het adres te Brussel. Evenwel merkt de Raad op dat het loutere gegeven dat de genaamde H.E.K. in het verleden op het opgegeven adres verbleef niet aantoonde dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing, zijnde 28 januari 2023 (meer dan een jaar later), nog op dat adres verbleef. Verzoekende partij legt voorts ook geen enkel concreet stuk voor waaruit kan blijken dat zijzelf op dat adres verbleef. Verder kunnen enkele ongedateerde foto's evenmin aantonen dat verzoekende partij werkelijk een relatie onderhoudt met H.E.K. Ook uit de voorgelegde chatberichten kan niet blijken tussen wie de conversatie gevoerd wordt, dit nog naast de vaststelling dat – voor zover al zou kunnen aangenomen worden dat het gaat om berichten tussen verzoekende partij en H.E.K. – ook niet blijkt dat het gaat om recente berichten nu de enige data die weergegeven worden 15 maart en 14 september 2020 zijn, wat meer dan twee jaar geleden is. Verzoekende partij slaagt er met de door haar voorgelegde stukken niet in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens tot de vaststelling is gekomen dat zij geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft aangetoond. Er ligt geen enkel concreet gegeven voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing een gezinsleven in België heeft dat voldoende hecht is waardoor het onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Het voorts

blote betoog ter terechtzitting dat haar partner in juli 2023 de Spaanse nationaliteit zal verkrijgen en zij aldus een aanvraag tot gezinshereniging zal kunnen doen, doet aan voorgaande vaststelling niks af.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER